

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr **4** **1984**

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

FRÅN REDAKTIONEN

Årets sista nummer kommer här och det är inte så mycket av vikt men vi har tagit med det som har legat kvar och sparats för andra artiklar. Det finns en rapport och Västerbergslagens UFO-förenings utflykt till Hessdalen i Norge samt en rapport från Saltsjöbadsobservatoriet "Jag tror på liv där ute i rymden". En annan artikel är från FSR och handlar om närkontakt. "Ögonblicket då två plan försvann" är en kuslig läsning från 1955. En bildserie finns som berättar om "Atlantis undergång" samt en artikel om hur satelliterna bevakar oss.

Till sist finns det en nomineringslista för att välja den nya styrelsen. 1984 år styrelse finns överst på sista bladet och under skall Du fylla i vad du tycker hur styrelsen skall se ut 1985 och sedan säbda in det till adressen på listan senast 15/1 1985.

ÅRSMÖTET kommer att hållas den 27/1 1985

Lokal: Tre Krokars Gata 15 kl 15.00

Meddela dej med någon inom styrelsen om Du kommer
Gudrun: 0240/79146 Doris 0240/79016

Till sist får redaktionen önska alla medlemmar en riktigt GOD-JUL och ett GOTT NYTT ÅR

I redaktionen: Bernt Berglund, Ingvar Kjällving, Monica Eriksson
Medlemskap för 1985 40:- kronor
Under 16 år 25:- kronor
Adress: Box 71 771 01 Ludvika

RESAN TILL HESSDALEN.

av Johan Kinneryd

Resan började den 28 sept 1984. Det var mitt på dagen. Regnet hade upphört. Det var nog den första dagen på tre veckor som det inte regnade. De välplanerade förberedelserna hade övergått i en hektisk aktivitet. Det hade kontrollerats om allt var med och detta hade sedan packats omsorgsfullt.

- Vad hade man glömt?

...Sovsäck. Kamera, toalettartiklar, bestick, extrastrumpor, spritkök, vantar, stearinljus, konservöppnare, långkalsonger, Konservöppnare hade jag ju glömt! Äh, alla sju kan väl inte ha glömt konservöppnare.

Annars låg väl allt med i ryggsäcken på takracket.

Första etappmål var Borlänge. Resvägen var också noga planerad. Efter Borlänge skulle resan gå över i tur och ordning, Rättvik, Mora, Idre. Därefter skulle Norgegränsen passeras vid Drevsjö. Cirka fyra mil norr om Rörås finns en dalgång som heter Hessdalen.

På tidigt 80-tal började det hända egendomliga saker i Hessdalen. Befolkningen, som till största delen består av enkla jordbrukare och gruvarbetarefamiljer, började rapportera om konstiga flygande ljus nattetid. Flygande föremål observerades även dagtid. Flygplan hade man sett sedan många årtionden, men detta var något nytt. Frekvensen av dessa sällsamma överflygningar var så stor att det inte dröjde länge förrän största delen av befolkningen hade sett dessa fenomen. Naturligtvis var det UFOs.

Initiativet till resan var taget av undersökningsgruppen, vilken även stod för planering och förberedelser. Syftet var att medlemmarna skulle få möjlighet att studera fenomenet närmare, få kontakt med andra UFO-föreningar samt att rekognosera för efterföljande resor.

En stor del av helgen skulle vi tillbringa sittande på detta sätt, ihopträngda i den förhyrda Volkswagenbussen. Sträckan var över 50 mil. Efter några timmars färd var det dags att tanka, vilket skedde i Särna. De gäller att se till att bilen är fulltankad när man passerar gränsen, då bensinen är åtskilligt dyrare i Norge. Efter Idre blev vägen sämre då den slingrade sig in i vildmarken. På andra sidan gränsen blev den dock bättre igen. Visserligen hade vi några mil tidigare sett Städdjan, men det var först när fjällmassivet Söln, med sina dryga 1700 meter över havet, tornade upp sig framför oss, som vi blev varse att vid befann oss i fjällvärlden. Naturen bjöd verkligen på sig. Emedan solen sänkte sig mot horisonten, speglade sig dess strålar i massivets frostiga och isiga toppar. I läsidan av de skarpa klippkanterna virvlade kondensmolnen som i en fana. Vinterns vita fana. Resan gick nu i en karg fjällnatur. Förbi krokig björk, som nyligen tappat sina roströda löv. Förbi lavbevuxna flyttblock. Fjällen var målade i tunga färger och på skuggsidan lyste bergen fluoricerande av vit lava och mossor. De högre vidderna var delvis täckta av nyfallen snö.

När vi närmade oss Rörås sänkte mörkret sig allt mer. Vi hade hoppats hinna fram innan det blev allt för sent. Vi skulle söka upp en person vid namn Lars Lillevold. Denne skulle ordna husrum åt oss. Tröttheten hade börjat ge sig till känna. Även den mest pratsamma av oss hade nu tystnat. När vi såg skylten "Hessdalen" straxt efter samhället Ålesund var mörkret kompakt. Vägskylten pekade åt vänster men borde ha pekat uppåt, för det var dithän vägen bar. Den grusade vägen slingrade sig som en serpentin, uppåt. Mörkret skyddade oss från det hisnande perspektiv som utbreddes sig under oss, alltmedan motorn ansträngt brummade och spred en lukt av bränt. Väl uppe på krönet, på Hessdalskjölen, var vi hemma. Himlen var gaistrande klar. Nu kunde skådespelet börja.

Först måste vi dock ordna husrum och få något i magen. Lars Lillevold hittade vi omgående, fast mest av en slump. Han bodde i huset just där vi förlorade orienteringen. Huset där vi skulle bo låg mitt i samhället. En torparestuga invid en mindre bondgård. Stugan var oisolerad och med grästak, på vilket det växte en perfekt julgran. Uthyraren, bonden, var en pigg liten farbro över normal pensionsålder. Vi var väldigt intresserade ifall han hade något att berätta om UFO. Som Hessdalsbo hade han naturligtvis detta. Vid tre tillfällen hade han de senaste åren sett dessa tingest. Det märktes av hans berättelse att han tog UFO-fenomenet med mycket stort allvar. Lars Lillevold berättade att även han sett UFO'n ett flertal gånger. De flesta tillfällen han sett dem är som ljus om natten. De har flugit omkring eller stått stilla. Vid ett tillfälle hade de varit tre stycken. Detta tycker han dock inte är något märkvärdigt. Han vill helst berätta om en händelse som utspelade sig den 18. januari 1982. När då Lars Lillevold kom ut för att gå ett ärende fick han se ett cigarrformat föremål, som sakta följde dalgången neråt. Ytan på farkosten beskrev han som metalliskt silver. Den flög på en höjd av ca 60 meter och hade en längd av ca 30 meter. Han berättade detta med samma allvar en amerikansk president svär presidenteden.

4

Efter dessa berättelser var vi extra spända inför obskvällen. Så när senare åkte upp på Kjölen kunde inte hundra vilda hästar ha hindrat oss. Bästa plats fann vi på en åker uppe på Kjölen straxt under trädgränshöjd. Stjärnernas diamantskarpa myller stod i kontrast mot den klara himlens svarta sammet. Vintergatans mjölkvita band korsades då och då av satelliter. Meteoror föll, timmarna gick och ryggen värkte. Omkring kl tre, efter cirka fem timmars oavbrutet vak, gav vi upp och åkte till stugan och kröp ned i sovsäckarna. Temperaturen hade då sjunkit en bit under noll.

När vi påföljande morgon kom ut blev vi slagna av häpnad. Att naturen var så storslagen hade vi ingen aning om. Fjällsidorna ryste sig höga på ömse sidor om dalgången. Älven har ristat sig djupt i fjällmassivet. Det var första gången vi såg Hessdalen.

Dagen fördrev vi bl a genom en fjällpromenad på Rognfjellets nordsida. Det var här fru Eli Bendås från Ålen, i månads-skiftet maj-juni i år hade sett ett rött klot landa. Ur UFO't hade en vit varelses hoppat. Denne hade förflyttat sig på samma sätt som astronauterna på månen, dvs med jämfotahopp. Från fjället hade vi en storslagen utsikt över Hessdalen, den del av Gauldalen där Hessja rinner ut och över omkringliggande fjällvärld.

Framåt kvällen steg så åter spänningen. Vi hade bestämt med två medlemmar från föreningen UFO-2, som vi föregående kväll hade träffat, att vi tillsammans skulle stå och titta. De två var hitresta från Östersund kvällen före oss. De var i Hessdalen för tredje gången och har sett UFO's ett flertal gånger. Den ene av dem berättade om de gånger under åren 81-82 då upp mot tusen människor stod på fjället och bevittnade det skådespel som utspelade sig på himlen. Vidare berättade han om en UFO som stod stilla, med ett rött ljus båda ytterkanterna. När ett flygplan passerade området, vilket för övrigt sker ofta, så släcktes de röda ljusen och ett ljus i mitten tändes istället. När sedan flygplanet passerat, så tändes de röda åter.

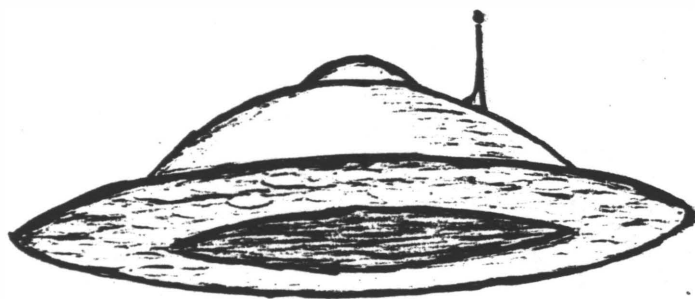

När så mörkret åter kom stod vi på Kjölen med kamrerna beredda på sina stativ. Den här kvällen var himlen om möjligt ännu mer klar. Några killar från Oslo tältade uppe på Kjölen. På deras eld grillade vi korv. Då inget annat hände bestämde vi, efter några timmar, oss att åka till ett annat observationsställe. På Vårhuskjölen, eller Platån som byborna kallade det, var röntomsikten ännu bättre. Denna plats ligger en bit söderut i dalgången, väster om byn.

Natten var alltså klar. Stjärnbilden Orion höll just på att gå upp över fjällkanten i öst. Vi hade tidigare på kvällen iakttagit ett tilltagande ljusöcken i norr. Efter ytterligare någon timme slog flammorna av normenket över våra huvuden. Någon ropade till och pekade mot Finnsåshögda i väster. I dess södra kant spelade ett gulaktigt sken alldeles vid horisonten. Ljuset kastade av och an, ibland upp och ned. Det närmade sig efter bergssidan. Efter någon minut såg vi bilen komma emot oss på fjällvägen. De i bilen frågade oss om vi också hade sett något egendomligt ljus över Finnsåshögda någon timme tidigare. De berättade att de på andra sidan fjället, under cirka en timmes tid, iakttagit tre ljus formade som en triangel. Ett grönt ljus i toppen och två orangevärgade nedanför. Triangeln hade stått stilla på himlen. En del men började segla in från norr. Tröttheten började suga sig på. En del tyckte väl att vi missat vår chans att få se ett UFO. Efter sju timmars vaka bröt vi upp och åkte till stugan.

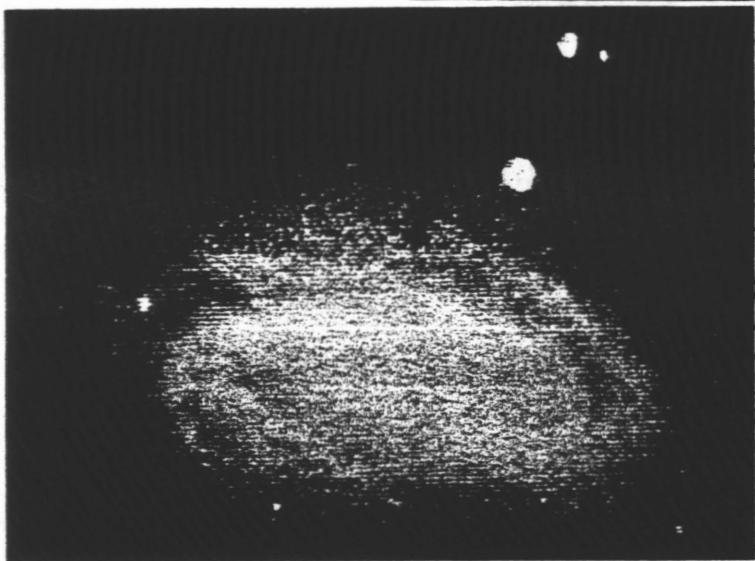
Så fort vi vaknat till påföljande dag packade vi ihop våra saker. Vi ville komma iväg så fort som möjligt för att hinna lämna tillbaka bussen i tid. Det var med sorg och lite besvikelse, trots allt, som vi lämnade Hessdalen. Vi lovade varandra att vi skulle komma tillbaka en annan gång. Dock under förutsättning att UFO-fenomenen fortsatte att gäcka befolkningen.

Resan hem skulle komma att gå bitvis en annan väg. Vägen över Fjällnäs, Funäsdalen, Tännäs och Särna skulle visa sig vara betydligt krokigare och till stor del oasfalterad. Alla skulle lyckligt komma hem, fyllda av intryck från undersökningsgruppens första resa till Hessdalen. Vi hade i alla fall tur med vädret.

6

Carl Fischerström framför en dubbelrefraktor, ett teleskop som bygger på nästan samma princip som en kikare. Nedan spiralgalaxen NCG 2923, som är ungefär lika stor som vår galax Vintergatan.

Carl Fischerström, astronom vid Stockholms observatorium, tränger allt längre in i universums hemligheter:

Jag tror på liv där ute i rymden!

Av SUSANNE
GUVE
Foto: Björn
Larsson Ask

■ ■ ■ — Jag är helt övertygad om att det finns liv på andra planeter än jorden!

Det är ingen fantasifull science-fiction-författare som säger detta, utan en seriös vetenskapsman vid Stock-

holms observatorium i Saltsjöbaden, Carl Fischerström.

— Det finns mer än 200 miljarder (!) stjärnor i vårt stjärnsystem, Vintergatan. Ändå finns det fler stjärnsystem, så kallade galaxer, i

universum fulla med stjärnor och planeter, än det finns stjärnor i Vintergatan.

— Det är fråga om en för oss obegriplig mängd stjärnor i hela universum. Så att tro att
(Forts på sid 98)

Jag tror på liv där ute i rymden

(Forts från sidan 3)

Jorden skulle vara den enda planeten med liv är helt orimligt.

De flesta av världens 5 000 astronomer är helt överens med Carl.

— Däremot behöver det inte vara liv i vår bemärkelse. Jag tror nämligen, att vår utveckling är grundad på en slump. Så de leva de varelser som finns på andra platser i universum kan ha utvecklats helt annorlunda, säger Carl.

Påven i Rom håller inte med astronomerna om detta. Han yttrade sig för en tid sedan mot astrologin, och då även indirekt mot astronomin. Han sa att det är okristligt att ägna sig åt astrologi och stjärnforskning — det är inte stjärnorna som styr våra öden, utan Gud.

Före 1400-talet var astrologerna helt beroende av den astronomiska kunskapen om stjärnhimlen för att göra "spådomarna".

— Själv är jag verkligen mot astrologi, säger Carl. Jag gillar inte att man slår mynt av folks vidskeplighet och tro på magiska makter. Alla astronomer är förresten mot den astrologiska verksamheten.

INTE NÅGON SKÄGGIG GUBBE

Ordet astronomi är för många att tänka på gamla, något förvirrade farbröder med långt vitt skägg. Instängda i sin egen värld av utomvärldsliga tankebanor vandrar de planlöst omkring, mumlande och grubblande...

Den bilden stämmer inte alls in på Carl Fischerström. Han är, med sina 31 år, en vad man skulle kalla "helt vanlig ung man, fast förankrad i vardagen", som tillsammans med sin fru bor på Kungsholmen i Stockholm.

Carl har en fil kand i astronomi, men studerar vidare för att doktorera i ämnet. Samtidigt arbetar han på Stockholms observatorium i Saltsjöbaden.

På ett berg invid Baggensfjärden sydost om Stockholm ligger observatoriet, det största av Sveriges fyra observatorier.

Nedanför oss ligger Grand Hotel Saltsjöbaden, vackert insprängt i den naturliga, men dock bebyggda skärgårdsmiljön.

1931 flyttades observatoriet hit ut till Saltsjöbaden från Observatoriekullen mitt i Stockholm där gatlyktor, reklamskyltar och förorening i luften störde

gjort observationerna.

— Nu börjar vi tyvärr få problem med både avgaser och ljuset från Stockholm även här ute, allt eftersom huvudstaden breder ut sig, berättar Carl.

SVÅRT I SVERIGE

Det är över huvud taget svårt att göra astronomiska observationer i Sverige. Det svenska vädret tillåter bara omkring 50 observationsnätter om året, och våra observatorier ligger inte tillräckligt högt. Stockholms ligger bara 55 meter över havet, så astronomerna här måste göra vissa observationer utomlands.

— Här i Sverige finns det för mycket moln och dis i luften för att stjärnstudierna ska bli riktiga, berättar Carl.

Just för Carl är det extra viktigt att komma ner till Kariaderna regelbundet för att kunna fullfölja observationerna. Han studerar nämligen ljusstyrkan hos stjärnor, ett projekt som är mycket beroende av att ingenting kommer i vägen för ljuset.

På Isla de la Palma ligger observatoriet på 2 400 meters höjd. Där bor Carl ungefär två månader om året.

— Visst kan det bli jobbigt att resa ifrån fru och trygga hemförhållanden. Men det värsta är ändå att man alltid måste studera stjärnorna om natten. Man går och lägger sig när solen går upp, och stiger upp igen när solen är nere.

FAVORITSTJÄRNOR I OXENS TECKEN

Nutida astronomi är inte så mycket att titta på stjärnhimlen genom kikare. Oftast är det frågan om att fotografera stjärnan eller ett spektrum av dess ljus.

Genom att bryta ner ljuset från en galax eller stjärna till ett spektrum får man veta mycket viktigt om en stjärna, som temperatur, ljusstyrka och vilka grundämnen den är uppbyggd av.

— Jag har ett tiotal "favoritstjärnor" som jag ägnar det mesta av min tid åt — de flesta inom stjärnbilden Taurus, Oxen. Många av dem är dubbelt så stora som vår sol, säger Carl.

Dessutom berättar Carl att han har en teori om att ju mer en stjärna "blinkar", desto fler utbrott har den. En blinkning kan i vissa fall också bero på så kallade mörka "solfläckar", som vänds mot jorden någo gång emellanåt, eftersom stjärnan roterar. För stjärnans blinkning kan

ibland vara i flera timmar.

— När man med blotta ögat ser en stjärna som till synes blinkar är det däremot bara en fråga om atmosfäriska störningar, förklarar Carl.

Hur hittar man då en av alla miljontals ljussvaga galaxer i universum?

— Stjärnhimlen är indelad i olika koordinater, berättar Carl, precis som jorden är indelad i längd- och breddgrader. Inom ett område tar man sedan en ljusstark stjärna som utgångspunkt för det man söker.

IN I ETT SVART HÅL

USA är fortfarande det ledande landet inom astronomin, men nu går de europeiska staterna samman om allt fler projekt.

Det viktigaste samarbetet är det Europeiska Sydobservatoriet, "ESO", som också det ligger på 2 400 meters höjd i Atacamaöknen i Chile. Hit kommer astronomer från hela Europa för att natt efter natt studera stjärnhimlen.

— Den södra stjärnhimlen är mest spännande. Där kan man se in mot Vintergatans kärna, som många tror är ett svart hål, berättar Carl.

De svarta hålen har fascinerat många. När en stjärna dör och börjar dra sig samman påverkas den av sin egen enorma massa och tyngdkraften, så att den trycks ihop till en himlakropp av oerhörd täthet och dragningskraft. Inte ens ljuset kan tränga ut — den blir osynlig, ett svart hål i rymden.

Även om vi inte säkert kan peka ut något svart hål, finns det indirekta bevis för att de faktiskt existerar. Svarta hål är till stor del en fråga för fysikerna.

I sin grundforskning av stjärnhimlen kan astronomin tillföra fysiken enormt mycket. Man kan se universum som ett jättelikt laboratorium, där astronomerna kan studera fysikaliska processer under förhållanden, exempelvis tryck eller vakuum, som vi aldrig kan framkalla på jorden.

— Einsteins relativitetsteori har bekräftats genom studier av rymden. Han förutså bland annat att ljuset påverkades av tyngdkraften. Det påvisades också genom att man observerade stjärnans ljus när det under en solförmörkelse passerade solen, och mycket riktigt böjde det av.

INTE RÄDD FÖR KOMETER

I vissa fall kan de profession

nella astronomerna få hjälp av välutrustade amatör-astronomer.

— Det kan hända att de får se vissa saker före oss, berättar Carl. Till exempel när det plötsligt dyker upp en komet har de betydligt närmare till sina kikare än vad vi har ut till observatoriet.

Vem har inte någon gång fylld av ängslan funderat på vad det skulle innebära om en jättelik komet träffade jorden?

Carl, däremot, känner sig helt lugn:

— Sannolikheten för att jorden ska träffas är så enormt liten. Jorden "sopar" nämligen rent i sin egen omloppsbana. Dessutom minskar risken för nedslag för var dag som går — för ju fler meteoror som faller ned runtom i rymden, ju färre finns det ju kvar.

HUR FÖDDES UNIVERSUM?

Om en meteor mot förmodan ändå skulle komma mot jorden, förgasas den med största sannolikhet när den kommer in i jordens atmosfär — det blir ett så kallat stjärnfall.

Men astronomerna i Stockholm ägnar mycket lite tid åt studier av meteoror och kometer. Carl tvekar lite på frågan om vad som huvudsakligen engagerar astronomerna i dag:

— Min dröm är att slå hål på "Big Bang-teorin". Jag tror nämligen inte att universum kan-

ha kommit till bara genom en jättelik explosion. Vad fanns i så fall innan och vad orsakade explosionen? En sådan teori skapar antingen en massa nya frågeställningar, eller så krävs ett gudsbegrepp. Nej, vår främsta uppgift är att ta reda på hur universum verkligen kom till.

Människan har redan haft praktisk användning av astronomin. Ur dess observationer skapade vi länge tillbaka vår tide-räkning. Dessutom var navigationen för inte så länge sedan helt beroende av stjärnorna.

Alla har vi väl någon gång stått och blickat upp mot stjärnhimlen och undrat vad som egentligen finns där ute. Vår jord är bara en obetydlig planet i ett obetydligt solsystem i utkanten av en obetydlig galax. Men den är människans hem — det enda vi har. □□

FOTNOT: För några veckor sen utsattes Saltsjöbadens observatorium för sabotage. Datautrustning värd en halv miljon kronor förstördes. Utrustningen hörde till det viktigaste och mest använda teleskopet, som används för att analysera ljuset hos stjärnorna. En person med anknytning till observatoriet misstänks för brottet, som tros ha sin grund i personliga hämndmotiv.

Sabotaget kan ge stora problem. Dels var utrustningen specialbyggd, dels är det osäkert om man får fram medel till nytt material.

KOSMORAMA

JANUARI 1984

HÄNDER PÅ HIMLEN

Merkurius är synlig i öster i gryningen under andra halvan av månaden. Venus, Mars, Jupiter och Saturnus är alla morgonstjärnor, dvs de dyker upp under natten och finns kvar till gryningen. Venus och Jupiter syns tätt ihop (s k konjunktion) 27/1.

MÅNADENS STJÄRNBILD

ORION

Orion är vinterens mest framträdande stjärnbild och syns så här års i söder. De tre stjärnorna i mitten, Orions bälte, kallas ibland för De tre vise männen.

KOSMORAMA

FEBRUARI 1984

HÄNDER PÅ HIMLEN

Merkurius är synlig i öster i gryningen under början av månaden. Venus, Mars, Jupiter och Saturnus är morgonstjärnor. Mars och Saturnus syns tätt ihop 15/2.

MÅNADENS STJÄRNBILD

TVILLINGARNA

Tvillingarna Castor (överst) och Pollux ligger strax ovanför och till vänster om Orion. De två ljusstarkaste stjärnorna utgör tvillingarnas huvuden.

KOSMORAMA

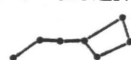
MARS 1984

HÄNDER PÅ HIMLEN

Merkurius syns i väster i skymningen i slutet av månaden. Venus, Mars, Jupiter och Saturnus är morgonstjärnor.

MÅNADENS STJÄRNBILD

KARLAVAGNEN

Den mest kända stjärnbilden Karlavagnen ingår egentligen i en större stjärnbild, Stora björnen. Karlavagnen ser ut som en barnvagn med vagnskorg (4 stjärnor) och handtag (tistelstängerna, 3 stjärnor).

KOSMORAMA

APRIL 1984

HÄNDER PÅ HIMLEN

Merkurius syns i väster i skymningen i början av månaden. Venus, Mars, Jupiter och Saturnus är morgonstjärnor.

MÅNADENS STJÄRNBILD

LILLA BJÖRN

Tänk dig en linje genom Karlavagnens två främsta stjärnor i vagnskorgen och följ den norrut, så kommer du snart till en någorlunda klar stjärna. Det är polstjärnan, som är Lilla björns "svanspets".

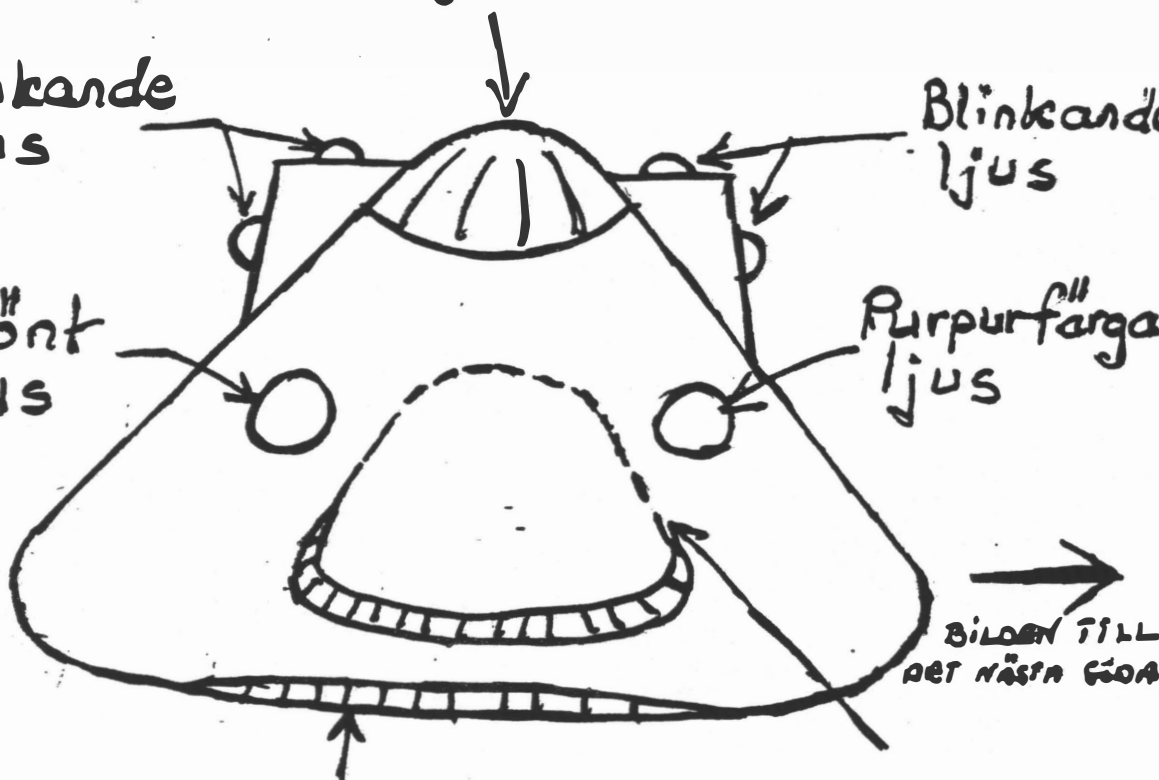
En till synes
avtagbar kupol

Blinkande
ljus

Blinkande
ljus

Grönt
ljus

Purpurfärgat
ljus

BILDEN TILL
DET NÄSTA GÅR

Botten av glas eller
liknande matr.

Den streckade
linjen markerar
där jag tror att
dörren öppnades
och en ramp
fälldes ut.

Rymdbegravning

En begravningsentreprenör i norra England annonserar nu ut rymdbegravningar, det vill säga föreslår att askan av en kremerad kropp sprids i rymden.

Begravningsentreprenören Leeds Funeral Service, är agent för ett New York-företag som kallar sig Aerospace Information and Transportation. Entreprenören lägger askan på lager tills transporten ut i rymden kan arrangeras.

Man kan välja var i rymden man vill bli begravd och de fyra alternativen som erbjuds är 485 kilometer upp, 38.600 meter upp, medeldistans och bortre rymden. Begravningen kommer troligen att kosta tusentals pund, säger Leeds-firmans chef Philip Williams.

— Vi är vana vid ovanliga önskemål. Folk vill ha sin aska spridd på alla möjliga ställen, säger han.

— Barn, gå inte över vägen nu. Bussen kommer i övermorgon.

ÄNNU ETT BRITTISKT FALL AV "NÄRKONTAKT" I NÄRHETEN AV READING

För bara några få dagar sedan, då hon körde utmed landsvägen i Berkshire inte långt från London, råkade en ung kvinnlig sekreterare, 26 år, som arbetar på kontoret hos ett större brittiskt företag i Reading, ut för den "klassiska" typen av "närkontakt" med ett UFO, vilket enligt vad hon säger kom uppifrån och svävade ovanför hennes bil. Även om hon själv tyckte att upplevelsen var något oklar och flyktig kom hon efteråt underfund om att 15-20 minuter hade försvunnit ur hennes medvetande.

Den unga damen, som önskar vara anonym (hennes namn och adress likväl som hennes arbetsgivares finns på band hos FSR) har inget minne av att hon varit ombord på farkosten eller att ha sett någon öppen dörr. Det är dock högst märkligt att hon då hon ritade en skiss över UFO:t noterade att hon "tror sig veta hur dörren på farkosten öppnades".

Detta egendomliga intryck samt det faktum att det fattas 15-20 minuter kan ligga till grund för att anta att den unga damen verkligen hade varit ombord på farkosten.

DEN UNGA DAMENS RAPPORT

Kl. 06.15 fredagen den 14:e okt. 1983 körde jag i nordvästlig riktning mot Reading utefter väg nr 327. Det var fortfarande mörkt och disigt. Det var åkrar på båda sidor av vägen. Det fanns inga boningshus inom synhåll.

Någonstans mellan Arborfield och Shinfield blev jag varse ett starkt ljussken uppe i luften, först på vänster sida om vägen, sen på den högra sidan. Min första tanke var att det måste vara ett flygplan eller en helikopter. Men sedan den flyttat sig till höger om mig verkade den att stå helt stilla. Jag kastade en blick på klockan. Den var exakt 06.15. Strax därefter slocknade billyset och radion blev tyst. (Mottagningsförhållandena var extremt dåliga den här morgonen

11

2

vilket var synnerligen ovanligt). Föremålet sänkte sig och kom ner mot bilen i cirkulerande rörelser. Bilen stannade, men jag kan inte minnas om jag själv stoppade den eller inte. Då föremålet kom närmare såg jag att det inte var ett flygplan eller en helikopter. Ljuset var otroligt - det lyste upp hela vägen. Farkosten hade ett grönt ljus på vänster sida och ett purpurfärgat ljus på höger sida. Det gröna ljuset lyste på bilen då farkosten passerade över den och gjorde att min hy verkade grön.

Föremålet cirkulerade runt bilen i ungefär en halv minut eller så. Jag minns att jag fick en bestämd känsla av att jag skulle in i den och undrade om de skulle släppa ut mig igen, men jag kan inte begripa var jag fick dessa tankar ifrån.

Sedan föremålet cirkulerat runt bilen svävade den i luften rakt framför mig. Det fanns inga andra bilar på vägen och inga andra människor i närheten. Sedan for den rakt upp i luften och försvann. Detta skedde med en enorm hastighet.

Sedan kom lyset på bilen tillbaka och radion fungerade igen. Jag startade bilen och körde vidare. Strax därefter mötte jag en bil. Mottagningen på radion blev inte bra förrän jag kört ett par kilometer.

När jag kom fram till mitt hem kom jag underfund med att resan som jag nyss gjort och som normalt brukar ta 20 minuter hade tagit dubbelt så lång tid. Dessutom måste jag ställa om bilklockan som gick 15 minuter för sent.

Bifogar en skiss som jag gjort av farkosten. Jag har en bestämd känsla av att jag vet hur dörren till farkosten öppnas, vilket jag även antytt på skissen trots att jag inte har något direkt minne av att ha sett den öppnas.

Farkosten åstadkom inga ljud. Träden utmed vägen verkade inte skaka eller röra sig då den närmade sig. Färgen på farkosten var grå "aluminiumaktig". Beträffande utseendet och storleken verkade den vara rund och storleken skulle kunna jämföras med vägens bredd.

INTYG FRÅN ARBETSGIVAREN

Intygar härmed att jag så länge jag känt henne, alltid uppfattat henne som en sanningsenlig, ärlig och förstående människa.

Undertecknat
.....

Personalchef
Reading Berks

Ett av luftens mysterier:

ÖGONBLICKET DÅ TVÅ PLAN FÖRSVANN!

De två Shackeltonplanen lyfte denna januarimorgon 1955 på ett spaningsuppdrag. De kom aldrig tillbaka! Den dåvarande divisionschefen Norman Wilson (bilden) får nog aldrig reda på vad som hände flygaresen Wood och Board och deras respektive besättningar. De försvann ut i tomma intet och gåtan är fortfarande olöst . . .

Av Ralph Baker (text) och Express Newspaper (foto)
Svensk bearbetning: Lasse Åberg

■ ■ – Det här ser inte bra ut, sa divisionschefen. Hurdant är väderet i spaningsområdet?

– I norr är det halvklart, svårare flygledaren. Men i söder ligger låga tjocka moln.

Vad som varit en lugn och behaglig afton för divisionschefen höll på att förvandlas till en orosfylld väntan. Ett stort frågetecken hängde över två av hans flygplan och deras besättningar.

Divisionschef Norman Wilson och hans fru hade ätit middag tillsammans med ortens läkare i den lilla cornwalliska staden St Columb.

Efter kaffet och den sedvanliga "avecen" frågade Wilson om han fick låna telefonen och ringa till RAF-basen i St Eval. Det var därifrån hans 42:a division opererade med sina Mark II Shackeltonbombare. Just nu flög man fjärrspaningsövningar ut över Atlanten.

Wilson var visserligen inte tjänst, men han ville alltid hålla kontakt med basen. Doktorn var inte heller i tjänst. Därför hade hans egen telefonlinje den kvällen kopplats över till de tjänstgörande läkaren.

– Nåja, det gör inget, sa Wilson. Vi måste ändå gå hem och jag kan ju lika gärna ringa hemifrån.

När han kommit hem till lägenheten vid basen fick Wilson vet att flygledaren hade försökt fatt i honom.

VÄNI

Jättepådrag sökte efter oljespår och vrakspillror

Wilson körde omedelbart ned till trafikledartornet vid flygfältet.

■ Wilsons besättningar var en blandning av krigsveteraner som han själv och yngre efterkrigsutbildade flygare. Väl framme vid kontrolltornet fick han veta att en av veteranerna, fänrik Leonard Wood (en tuff och erfaren 30-åring som nyligen klivit uppåt i graderna), och en av efterkrigsflygarna, löjtnant George Board (en djävulskt skicklig 25-åring), inte hade kommit in med den sedvanliga flyglägesrapporten klockan 21.00.

Det var egentligen inget upprörande i en etablerad rapport. Radiokommunikation med flygplan som utförde lågflygningar långt ute över Atlanten var ett välkänt problem. Ibland hände det att man tappade kontakten.

Wilson tittade igenom flygschemat för de båda Shackeltonplanen för att se var de borde befinna sig. Han såg att båda planen skulle ha kommit fram till slutövningen under sitt 15-timmars flygpass. Det vill säga om de följde flygschemat.

Den här övningen var ett spaningsuppdrag där planen skulle täcka in en rektangel söder om Fastnet Rock utanför Irlands sydkust. De två Shackeltonplanen skulle söka av rektangeln från väster till öster. De skulle gå i täta zig-zag-svängar fram över vattenytan, för att slutligen återvända till hemmahäsen i St Eval.

De båda navigatörerna, Glyn Rogers med Board och den skarp-sinnige Norman Horrocks med Wood, hade jämfört kartor och ruttplaner noggrant vid "briefingen" (genomgången) eftermiddagen dessförinnan.

Trots de noggranna förberedelserna upptäckte Wilson direkt en avvikelse i planeringen. Starttiderna för de båda planen stämde inte.

George Board skulle ha lyft klockan 10.00 den morgonen, och Len Wood exakt en halvtimme senare, klockan 10.30. Det skulle ha givit planen det normala halvtimmesavståndet. För en Shackelton, med en marschhastighet på knappa 300 kilometer i timmen,

betydde det ett avstånd i luften på nästan 140 kilometer.

Men den här rörelserapporten - tisdag den 11 januari 1955 - hade Board lämnat klockan 10.14, fjorton minuter försenad, medan Wood hade lämnat redan klockan 10.20, tio minuter före den bestämda avgångstiden. Planens säkerhetsmarginal hade reducerats till knappa sex minuter!

Det var den här upptäckten som hade väckt divisionschefens oro. Men Wilsons farhågor lättades avsevärt när flygledningen prickade in de båda planens positioner på kartan efter de senast givna flyglägesrapporterna.

Under patrullflygningen hade besättningarna uppenbarligen justerat kurs och hastighet för att man skulle få det normala avståndet på en halvtimme. Något annat hade han väl heller inte väntat sig av dessa erfarna besättningar. Klockan 20.00 hade de med Wood 14 mil framför, flugit ned längs Irlands västkust.

Men nya oroströken dök upp för Wilson. Klockan 20.55 hade Wood anropat och begärt barometervärdena för spaningsområdet. Flygledaren hade bett Wood vänta, men när han anropade planet tre minuter senare, fick han inte längre något svar.

Fortfarande kanke det bara var frågan om något radiofel. Men när ytterligare en halvtimme gått utan att planens kl 21.00-rapport kommit, blev det besvärande och flygledaren måste ha tag i divisionschefen.

■ Wilson kom upp till flygkontrollen strax efter klockan 22. Misstanken att det hänt Woods plan något under den där treminutersperioden växte sig bara starkare. Och att Board var inblandad på något sätt verkade också troligt. När inte heller 22.00-rapporten kom in befarades det värsta.

- Larma spanings- och räddningsplanet om högsta beredskap, sade Wilson till flygledaren. Larma också reservbesättningen, så informera jag alla andra som behövs.

Inte ens i sina vildaste fantasier kunde Wilson tänka sig att planen verkligen hade kolliderat. Chansen för en kollision där ute över Atlanten tomta vidder måste vara en på miljarden!

Men timmarna gick och inget hördes från de båda planen. Motordel verkade vara uteslutet. På en Shackelton skulle det betyda att alla fyra motorerna lade av samtidigt. En otrolig tanke.

Var det trots allt möjligt att två plan som nyligen rapporterat att de låg på en halvtimmes distans från varandra, kunnat kollidera?

■ En annan av divisionens Shackeltons hade gått ned i samma övningsområde som de andra två planen. Kl 23.10 omdirigerades planet till den plats där Board och Wood skulle ha börjat sin spaningsövning. Fastän planet låg i området de följande 90 minuterna fick man inte det minsta lilla spår.

Sjöräddningsalarm "Phase I SAR" utlystes samtidigt vid sjöräddningsbasen i Plymouth. En SAR-Shackelton gick upp från St Eval kl 01.29 på natten den tolfte, och följde samma kurs som de två försvunna planen. Kollisionen, om det nu var frågan om det, beräknades ha skett mellan kl 20.55 och 20.58 den elfte.

Sjöräddningskryssaren "Launceston Castle" lade samtidigt ut från Plymouth med kurs på spaningsområdet.

De irländska myndigheterna larmade alla kustbevakningsstationer och livräddningsbåtar i södra och sydöstra Irland.

När dagen grydde lyfte åtta Shackeltonplan från St Eval, samtidigt som en Sounderland flygbåt gick upp från Pembroke Dock för att delta i sökandet. Trots en tämligen lugn sjö och en sikt på åtskilliga kilometer fanns ingenting att upptäcka på havsytan.

Vid en kontroll av besättningslistan avslöjades det att två män haft en otrolig tur. Löjtnant Bill Kirk, 24-årig andrenavigatör i Len Woods plan hade måst sjukskriva sig dagen innan övningen på grund av en öroninfektion.

Den andre som haft tur var Gerry De Souza, en signalist ombord hos Wood. Hans hustru Joan väntade sitt första barn och därför hade han utverkat extra permission kring julen.

Joan såg sin man slå upp eftermiddagstidningen som just kommit. Hans mörka ansikte bleknade. Joan läste över Gerrys axel: "18 R.A.F. men missing in two planes."

■ Nio Lancasterbombare på nattövning utanför närbelägna St Mawganbasen omdirigerades söder ut där de skulle leta efter de två försvunna planen. En av besättningarna såg ett fackelljus nära spaningsområdets sydgräns. Piloten cirklade över platsen samtidigt som man släppte lysfacklor. Man kunde rapportera ett oidentifierat föremål på vattenytan.

Tre Shackeltonplan finkammade området i ljusfacklornas sken.

Men när räddningskryssaren "Launceston Castle" anlände och belyste platsen med sina kraftiga strålkastare kunde man inte längre se något!

En sent inkommen rapport från ett handelsfartyg meddelade att man observerat navigationsljus från två flygplan, som uppenbarligen följde varandra fyra mil söder om Fastnet Rock på kvällen den elfte.

Tredje dagens massiva räddningsuppbud mötte hårt väder, snöblandat regn och stormbyar. Räddningsförsöken inställdes definitivt på kvällen den 14 januari.

Att två plan försvinner ungefär samtidigt i samma område måste vara mer än en slump. Och utan att gå in på några ansvarsförhållanden eller komma med några lösningar av mysteriet, kom haverikommissionen fram till att "kollision var den mest troliga orsaken".

Mot den teorin fanns förstås invändningar. Det enda som talade för att planen varit närmare varandra än det normala halvtimmesavståndet var den osäkra observationen från handelsfartyget. Och om två så stora plan, 30 meter långa, kolliderade skulle massor med vrakspillror synas på vattnet.

För kollisionsteorin talade dock utmattning. Det psykiska trycket efter det långa flygpasset kan ha fört de två planen farligt nära varandra.

Anfall mot flygplan eller fartyg var en av övningsuppgifterna denna natt. Woods begäran om barometervärden var kanske ett tecken på anfallsförberedelser.

Om nu de båda planen förföljt varandra, antingen ovetandes eller som låtsasanfall, kan de ha stött samman. Och eftersom de då haft samma hastighet borde de ha fallit ned mot vattnet och sjunkit som en enda massa utan att lämna ett enda spår...

■ Det var först elva år senare som man fann några spår efter Shackeltonplanen. Den 27 juli 1966 fick en trälare upp en av motorerna från Woodsplan. Men det var mer än elva mil från den troliga kollisionsplatsen!

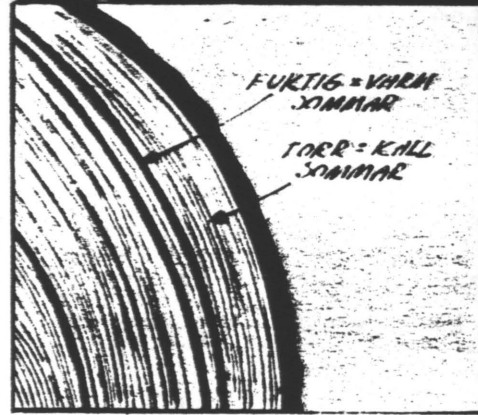
Kan något så massivt som en flygplansmotor driva så långt på sjöbotten? Eller hade planen störtat var för sig långt från varandra?

Var dubbelhaveriet trots allt bara en slump?

TRÄDET BERÄTTAR HUR ATLANTIS GICK UNDER

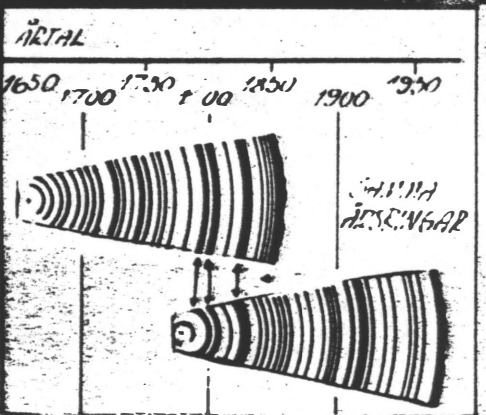
Nu vet man när, hur och varför
Atlantis gick under. Det
skedde år 1626 f Kr. Hela för-
loppet har man kunnat läsa sig
till genom att studera trädens
årsringar!

Atlantis låg i den grekiska övärlden. En värld som gick under år 1626 f Kr. Det har forskarna fått fram genom studier av årsringarna i gamla träd.

Den här vetenskapen har utvecklats i otrolig takt tack vare datatekniken. Jämförelser och kartläggning av årsringarna kan berätta om klimat och väder förr.

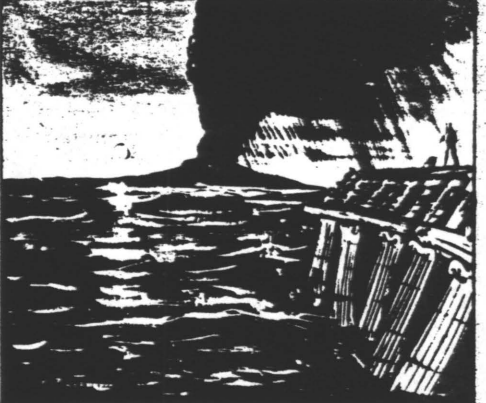
Trädets årsringar berättar om årets klimat. Har sommaren varit kall och torr blir ringen smal. Har den varit varm och fuktig får trädet en tjockare ring.

Det finns träd som kan bli flera 1 000 år gamla. Genom att kombinera ihop årsringarna från de levande träden med dem från äldre döda träd, kan forskarna avslöja jordens förfallna.

Förr fick man tillämpa C 14-metoden som kunde slå fel på 100-tals år. Nu kan man säga exakt hur gammalt ett träderemål är. Med datans hjälp kan årsringarna kartläggas på ett enkelt sätt.

Ögruppen Santorin i Grekland är en av huvudkandidaterna till Atlantistiteln. C-14-metoden visar att platsen drabbats av en katastrof. Årsringarna berättar att ett vulkanutbrott sprängde ön 1626 f Kr.

De gångra 26 årens rymdålder har gett oss bilder från rymden, av jorden och planeterna i vårt planetsystem.

Bilder och strålningsdatorn av vår egen planet jorden har blivit allt mer viktiga för planering av — och användning av jordens resurser.

Rymdraketerna och de satelliter de sänder ut i olika banor runt jorden, har en fredlig sida som motvikt till maktbalansens vätebombsbärare och spionsatelliter. Dessa s k fjärranalys-satelliter är i högsta grad aktuella för Sverige. Vi har inga egna bärarketter för uppsändning av fjärranalys-satelliter eller resurssatelliter som de också kallas.

Men Sverige är med andra Genom European Space Agency (ESA), med säte i Paris, där Sverige är medlem, kan vi skicka upp egna satelliter. ESA:s Ariane-raket som går till världens fjärranalys-satelliter bland alla flygplanens mål på sig, och de där tillgånge.

Hänger med

Vi kan nu tacka de tekniker och ingenjörer, som för snart 25 år sedan, började raketsföretagningarna med sondraketter från Kronogård och ESRANGE, för att Sverige ganska bra hänger med i rymdsvängarna. Vid ESRANGE i Norrbotten några mil från Kiruna, tas bilderna per radio från USA:s Landsat 4, uppsänd av USA för ett år sedan.

Landsat 4 går i polbana och

"Storebror ser dig"

från rymden:

Satelliter ser miljöförstöring och skördar

gör ett varv runt jorden var 100:e minut. Dess bana blir bildlikt som att nysta ett garnnystan, när nystandet vrids läggs varv till varv. Nystanet är förstärkt jorden i denna liknelse. Sverige passerar — fotograferas på 240 sekunder. Satelliten tar en bild var 25:e sekund och sänder signalerna mot jorden, per radio. Bilderna lagras på magnetband via ESRANGE:s tyskanter på raketbaserna i dag.

ESRANGE kan ta emot och sända bilder från hela Europa inklusive Grönland och Nordafrika. Dessa bilder är en slags TV-bilder som sedan de bandats kan köras på olika sätt i dator och från bildskärm reproduceras för olika kunders behov.

Det statliga Rymdbolaget i Solna har fått de maktstående att lätta på pungen genom ett anslag på 30 miljoner till ett dot-

terbolag i Kiruna — Satellitbild AB. Man håller där till i en provisorisk "rymdvåning" på 10 rum över i Martinsons hus.

Men detta är bara början. Öster om Kiruna är bygget igång på det stora "Rymdhuset" med en investeringsvolym om 100 Mkr. Det börjar gå upp för de maktstående att rymdbilder kommer att kunna säljas med vinst. Inte minst till utvecklingsländerna.

Redan nästa år åker SPOT till väders i ESA:s Ariane. SPOT blir en svensk-fransk satellit med betydligt ökad produktionsförmåga. Bl a lagringskapacitet och elektroniska bilder i olika spektra. Då kommer man att kunna sälja bilder och data till Madagaskar eller Australien.

SPOT åker runt jorden som Landsat 4 och kan kommenderas att ta bilder från vilken punkt som helst. När den passerar ESRANGE:s rymdöron sänder den ned dessa data på kommando.

Men redan i dag kan vem som helst ta alla bilder från Rymdbolaget i Solna. Det kan vara en stadarkitekt i Torino eller en släggvårdskonsult i Tjorne. Allt inom det nämnda täckningsområdet, som ju är många gånger Sveriges yta 1987 kommer satelliten ERS-1, en satellit i ESA:s regi. Kanske också en japansk resurssatellit.

Data från dessa satelliter är i högsta grad internationella och öppna för alla. Användningsområdet för fjärranalysdata är mycket stort och satsningen i Kiruna och Solna kan bli verkligt räntabel.

De elektroniska bilderna i olika spektra kan användas inom geologin för malm-olja-gas och kolletning. Inom skogsbruk för kartering av bestånd och grova volymuppskattningar. Inom jordbruket för skördeprognoser. Alla våra sjöar i Sverige fotograferas praktiskt taget varje dag. Beräkning av grumlighet, utsläppsförorening och inte minst vanlig kartteckning kan göras. Fysisk planering av markanvändning — och sorgligt aktuellt — markförstöring.

I rymdåldern

Rymdbolaget i Solna samarbetar med ESA inom ramen av något som kallas "världsmätet" ESRANGE har kontakt via kommunikationssatelliter med "rymdöronen" i Frankrike, England, Italien — och Madagaskar i Afrika.

Våra duktiga tekniker i ESRANGE tillverkar också en minidator med bildskärm som är till salu också för export. Den kallas EBBA (enkel bildbearbetningsapparat). Den som fått

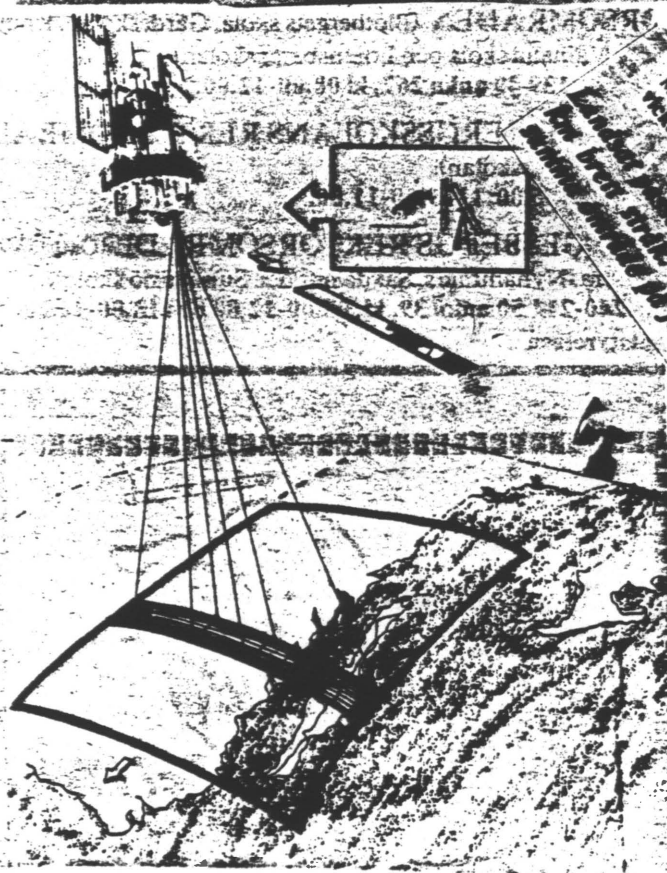
köpa magnetband med bilder av "sin hembygd" kan sedan köra banden i EBBA och leta reda på något som är dåligt eller bra, i lugn och ro i kommunalhuset, beträffande sin region.

Redan nu kör man i Kiruna på EBBA-bilder över Centralasien och europeiska Sovjet. Data som sänds ned till ESRANGE från Landsat 4 höga höjd på 830 km.

Att se Eva Poromaa och Anders Söderman lägga in kartkoordinater för Sibiriska sjön på bildskärm i ett av de tio rummen i Rymdhuset i Kiruna ger en verklig bild av rymdåldern. Eva och Anders var sysselsatta med att göra beräkningar av hur vete-fälten tar sig, en månad före skörden nere i Ukraina. Också litet senare i NW om Ural.

Något av "storebror ser dig" nu lagom till 1984. Men hav tröst, detta är fredlig forskning öppen för alla. Viska vara glada vi har den, som motvikt en betydligt kusligare verksamhet i rymden.

Lennart Sjöswärd

MS-ans rymdsving runt ett 6 linjer starkt parallellt på en...
...fotografier ett 185...
...för 16:e dag passerar den över...

16

Ordförande	Doris Hemming	2 år
Kassör	Elis Jansson	1 år kompletteringsval
Sekretserar	Eivor Johansson	1 år
Ledamot	Gudrun Andersson	2 år
Ledamot	Bernt Berglund	1 år
Supleant	Börje Eggestad	
Supleant	Jöhan Kinneryd	
Supl. ant	Thor-Leif Andersson	
Supleant	Seija Niittula	
Revisorer	Ing-Marie Strömberg	
	Monica Carlsson	
Rev-sup	Ulla Hallgren	

1984

Styrelse-elever: David Ask Peter Ärlig

FÖRSLAG TILL STYRELSE FÖR 1985

Jag föreslår:

Ordförande	kvarstår	1 år	Doris Hemming
Kassör			
Sekreterare			
Ledamot	kvarstår	1 år	Gudrun Andersson
Ledamot	2 år		
Supleant			
Supleant			
Supleant			
Supleant			
Revisor			
Revisor			
Revisor-sup			

Sänd in förslaget till Valberedningen **FÖRE 16 JAN - 85**
 Västerbergslagens UFO-förening Box 71 771 01 Ludvika

Förslagsställare.....

Sänders i slutet kuvert

GOD JUL